

ΤΡΙΛΟΓΙΑ: ΤΟ ΛΙΒΑΔΙ ΠΟΥ ΔΑΚΡΥΖΕΙ

1.

Εκβολές του Αξιού στον κόλπο της Θεσσαλονίκης γύρω στο 1919.

Μια ελαφριά ομίχλη ταξιδεύει αργά πάνω από τη λασπωμένη γη που απλώνεται γυμνή σαν στέπα ως τον ορίζοντα. Πιο πέρα ένα πλατύ ποτάμι κυλάει τα ήσυχα νερά του.

Από μακριά, θγαίνοντας από την ομίχλη, μια μεγάλη ανθρώπινη ομάδα εμφανίζεται. Άντρες, γυναίκες, παιδιά. Προχωρούν αργά στη λάσπη που άφησε κάποια πρόσφατη βροχή, με μπόγους και βαλίτσες στα χέρια. Τα ρούχα τους φθαρμένα και συχνά σκισμένα μαρτυρούν ωστόσο μια παλιά αρχοντιά. Ένας άνεμος που έρχεται από πέρα σαρώνει το τοπίο.

Φτάνοντας κοντά στο ποτάμι η ανθρώπινη ομάδα σταματά από μια φωνή.

- Έι !

Ένας από τους ψαράδες που ψαρεύουν στο ποτάμι με μια μικρή βάρκα έχει παρατήσει το δίχτυ και τους κοιτάει με περιέργεια.

Η φωνή του ψαρά πάλι.

- Από πού έρχεστε; Ποιοι είστε;

Ο άντρας που μοιάζει να ηγείται της ομάδας, ένας άντρας στα σαράντα, βγαίνει μπροστά και απαντά βραχνιασμένα.

- Έλληνες είμαστε ... Πρόσφυγες απ' την Οντέσσα ... Τα καράβια μας βγάλανε στη Σαλονίκη.

Κάνει ακόμα ένα βήμα. Μοιάζει κατάκοπος.

_ ... Ένα μήνα στο λιμάνι .. , καραντίνα με κονσέρβες ...

Στο ύστερο οι αρχές μας χώρισαν ...

Σ' εμάς είπαν προχωρήστε ανατολικά ... Θα δείτε μια αρχαία κολώνα κι ένα ποτάμι ...

Από την κολώνα ίσαμε το ποτάμι η γη δική σας ...

Ο άντρας που μίλησε παίρνει μια βαθιά αναπνοή. Δίπλα του μια ασθενική γυναίκα, η γυναίκα του και δύο μικρά παιδιά, ένα αγόρι ως πέντε χρόνων κι ένα μικρότερο κορίτσι, σχεδόν μωρό. Το αγόρι κρατάει το κοριτσάκι, που μοιάζει χαμένο και φοβισμένο, από το χέρι. Στα μάτια του άντρα περνάει ξαφνικά μια σκιά, κάνει ακόμα ένα βήμα, το σαγόνι του τρέμει σα να ξαναζεί έναν εφιάλτη.

- Το Κόκκινο Ιππικό κάλπαζε ...

Έφευγαν οι ξένοι ... Η ελληνική παροικία της πόλης άδειαζε.

Εμείναμε τελευταίοι!. Ο πρόξενος εφώναζε.

«Δεν καταλαβαίνετε ότι κινδυνεύετε;»

Πως ήτο δυνατόν, όμως, τόσα χρόνια ζωή, σπίτια, περιουσίας να τας τας εγκαταλείψουμε;

Αυτός εφώναζε.

«Τι προτιμάτε, τας περιουσίας ή το κεφάλι σας;»

Ανήμερα του Αγίου Στεφάνου εμπήκε ο Κόκκινος Στρατός εις την πόλη. Ο κόσμος άρχισε να κουτρουβαλά για το λιμάνι.

Τα βαπτόρια εγέμιζαν και έφευγαν με την ανθρώπινη πραμάτεια να

Κρέμεται ακόμα από τα σχοινιά τους...

Οικογένειες χωρίζονταν ... Άλλοι στο ένα βαπόρι άλλοι στο άλλο ... Μπόγοι, βαλίτσες, πετάγονταν εις την θάλασσα για να χωρέσουν άνθρωποι. Ο αέρας εγέμισε φωνές κι ονόματα ... Πυροβολισμοί εις τις συνοικίες ... Τα βαπόρια εσφύριζαν ...

